

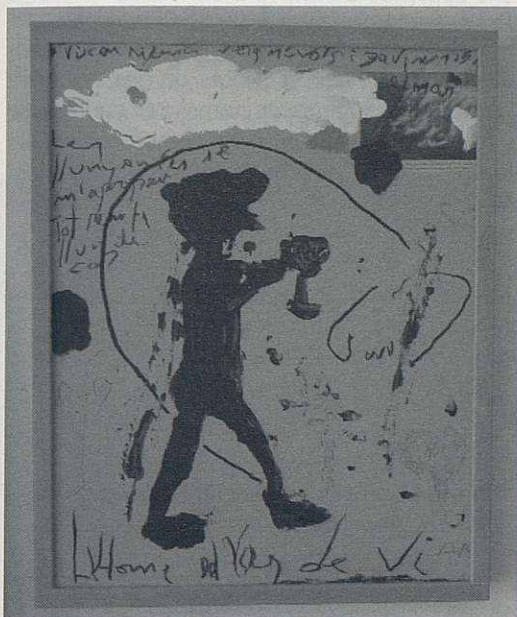
Joan Vinyoli i l'home del vas de vi

S'escau que és l'any Vinyoli, com va ser fa poc l'any Espriu, i als grans poetes se'ls rememora i honora de diverses maneres. Em ve de gust de fer-ho amb un quadre, o millor dit, amb un collage, i un poema que porten el mateix títol.

L'home del vas de vi

Visc en silenci
Veig núvols i gavines sobre el mar.
Les llunyanies se m'apropen.
Tot se'm fa lluny, de cop.
Bec un gran vas de vi
granat i m'adormisso,
mentre la tarda groga en el vinyet
es torna roja sobre la masia.
En ser demà seré encara més pobre.

Joan Vinyoli

Jordi Pagès

La pobresa i la soledat són dues presències constants a la poesia de Vinyoli. Ens diu que ha de fer alguna cosa amb la seva pobresa, *I must do something of my poverty*. Una po-

bresa que pren matisos molt diversos i és com el seu emblema personal.

Potser Vinyoli no és tan conegut com d'altres poetes del segle XX com Pere Quart, Foix o Espriu, però per la seva categoria humana i poètica hauria d'estar al costat dels més grans. No és un poeta sofisticat, no s'evadeix ni viu a la ciutat d'ivori; la seva és una poesia que remou, que impacta, és la del savi que parla del que ha viscut, que és vulnerable, fràgil,... És l'home entre molts, el que pensa, el que somia i el que sent.

"No puc pas dir que fóssim feliços, no, però la meva germana i jo pensàvem, inventàvem jocs."

En els seus autoretrats es presenta com a "inapetent, amb la pipa que em penja de la boca de pescador rendit", amb un cert aire adolorit i potser nostàlgic, "sol i vern i groc i despullat". A Trajecte breu, un dels poemes que més commou, ens diu: "és així com vivim: acarrerant-nos pels llocs petits i protegint-nos de tot. Estem a la intempèrie".

Els grans poetes creen identificacions, connexions amb els lectors, parlen de coses que ens passen i per això podem aïllar un vers, una paraula, i fer-nos-la nostra. Parlar d'allò més real de les nostres vides no és cosa senzilla i Vinyoli ho aconsegueix.

En un poema d'amor pot dir que "comprarem pastissos i vi de marca, sec. Gaudim sense metàfores", o li pot dir a Rembrandt "Si vols, vine a la cuina, sense parlar ens farem patates al caliu, les menjarem callant..." i també, mentre descobreix noves illes, a la cabina del vaixell, pot sentir "la flaire de fregits d'oli dolent".

La vida íntima es manifesta com un

entrar a casa, la petita casa d'un mateix on un s'adona "prou de quin desordre hi ha, quina remor, quin moviment d'entrades i sortides inútils, que el celler està buit -car hom beu molt-, de restes de vianda ja freda als plats -car hom menja a deshora, de pressa i malament." I com en un parèntesi ens diu -es diu- "No juguis tan a cartes, home, per molt irreparable que sigui l'existir."

La poesia, per ell, allunya de les aparències i fa propera la realitat. "Els mots, en veritat, no són sols per entendre'ns pel que signifiquen, sinó per descobrir el que, transparents, oculten." Els poemes, al llarg dels anys, van creixent amb saviesa: "He decidit escriure poemes concrets. Envelleixo, calen realitats, no fum."

El temps transcorre inexorablement, un temps de vida, un llarg camí recorregut, encara que sigui un "malaguanyat temps de vida, aquest, tan sols per patollar-hi", diu a l'autoretrat als seixanta-cinc anys. Els dies li fugen com peixos de colors, com roses cansades esfullant-se. S'ha d'anar consolant de fer-se vell, sap que no té escapatori i que la mort és la mestressa de tot.

Vinyoli eleva l'art a la categoria del real però no estalvia imatges de gran bellesa. Hi ha poemes que són una pintura: "M'adormiré en la tarda blava dels teus ulls." "Realitat és ara i això: m'he aturat caient de paraula en paraula, ..."

La poesia de Vinyoli és tristesca, "sempre hi ha algú que plora", i saviesa:

"Apaga el foc,
encén el llum,
busca el teu lloc
i mira el fum."

Fina Dantí

SERVEIS PERSONALITZATS

TRUQUINS!!

ENS ADAPTEM A LES SEVES NECESSITATS

NOU SERVEI A SANTA EULÀLIA!!

622 612 466

David Tamayo
Llicència numero 2
mail@taxisantaaulalia.com
www.taxisantaaulalia.com